

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 6642/2022
17.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ из Сурдулице, кога заступа Општинско правобранилаштво из Сурдулице, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2041/21 од 27.12.2021. године, у седници већа одржаној 17.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2041/21 од 27.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 2041/21 од 27.12.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Гж 2041/21 од 27.12.2021. године, у првом ставу изреке одбијен је предлог тужиоца за понављање поступка у предмету Вишег суда у Врању Гж 1100/18 као неоснован. У другом ставу изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова састава предлога за понављање поступка и такси за предлог и одлуку. У трећем ставу изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на предлог за понављање поступка.

Против наведеног решења тужилац је изјавио посебну ревизију на основу члана 404. ЗПП ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Поступак у предмету Вишег суда у Врању Гж 1100/18 окончан је пресудом Гж 1100/18 од 16.11.2018. године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Сурдулици П 570/17 од 05.12.2017. године и одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да му на име неоснованог обogaћења по основу више плаћеног износа за комуналне услуге за означени период тужени исплати износ од 800,00 динара са законском затезном каматом, а тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка. Тужилац је изјавио и ревизију против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1100/18 од 16.11.2018. године, али решењем Врховног касационог суда Рев 3017/2019 од 15.07.2020. године одлучивање о ревизији тужиоца није прихваћено и ревизија је одбачена.

Потом је тужилац и поднео предлог за понављање поступка. Тужилац се у предлогу за понављање поступка позвао на члан 426. став 1. тачка 9. ЗПП и постојање пресуде Врховног касационог суда Рев 3411/2020 од 16.11.2020. године којом је дозвољено одлучивање о посебној ревизији другог лица, преиначена је означена пресуда Вишег суда у Врању, те је одбијена жалба истог туженог и потврђена првостепена пресуда којом је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу у том предмету на име неоснованог обogaћења по основу више плаћеног износа за комуналне услуге плати одређени износ. Побијаним решењем је одбијен предлог за понављање поступка, а тужилац је и против тог решења изјавио ревизију. У конкретном случају се дакле ревизијом побија решење којим је одбијен предлог за понављање поступка у предмету Вишег суда у Врању Гж 1100/18.

Међутим, у овој правној ствари је већ одлучено о тужиочевој ревизији против пресуде (тако што није дозвољено одлучивање о ревизији и иста је одбачена), а у ревизији против одлуке о понављању поступка се само понављају наводи истицани у ревизији против побијане пресуде. Из наведеног произилази да се не ради о истој или сличној чињенично-правној ситуацији, као и да нису испуњени услови за уједначавање судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 5. ЗПП прописано је да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка.

О дозвољености ревизије, изјављене против решења другостепеног суда којим је о предлогу за понављање поступка правноснажно одлучено у меритуму, одлучује се према

вредности предмета спора. У конкретном случају вредност предмета спора износи 800,00 динара, па се ради се о спору мале вредности, због чега је на основу члана 468. став 1. у вези члана 479. став 6. ЗПП, ревизија недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић